

ministerielle Bestyrelse medførte nødvendigheds- det ministerielle Ansvar, og jeg har sagt om den ministerielle Ansvarlighed i det Hele, at den stod endnu som noget mere Ubestemt. I det nærværende Tilfælde kunde der jo blive Spørgsmaal om — og saaledes forstod jeg omtrent Tankegangen, som bragte det ærede Medlem for Sorø (Alberti) til at omtale, hvad jeg havde sagt igaar — hvorledes Ministerens Ansvarlighed kunde blive gjort gjældende, naar han under sin Bestyrelse benyttede en Skatte- lov, som først var gaaet igjennem det andet Thing, dernæst kom til dette Thing, og ikke der var bleven paasat Præget af at være anerkjendt som Opkrævningslov. I saa Henseende skal jeg ganske simpelt udtale, hvorledes jeg har tænkt mig det — derfor vil jeg ikke sige, at det vil kunne føre til et practisk Resultat, men Forsøget er sikkert. Vi have bevilget en Deel af vore Indtægter igjennem en Indtægt i Finantsloven; det er en calculatorisk Indtægt, men en calculatorisk Indtægt under en bestemt Forudsætning. Dersom det nu skulde oplyses ved Regnskabet, at denne Calcule ikke var fyldestgjort, men at man derimod havde underlagt Beregningen et nyt Underlag, der ikke ved Finantsloven var berettiget, og at derved var fremkommet en mindre Indtægt, saa vilde det være den ærede Minister, der som Bestyrer havde benyttet en uberettiget Opkrævning, det vil sige en ifølge Finantsloven uberettiget Forandring i Stempelpapirsløvgivningen, og derved skaffet en mindre Indtægt, som maatte betale dette Tab; han maatte tage det af sin egen Lomme. Saaledes forklarer jeg Ansvarligheden i dette Stykke. Naar jeg fra Begyndelsen af har sagt, at det maaskee kunde være vanskeligt at skaffe det til practisk Udøvelse, saa er det, fordi de Beregninger, som skulde stilles op, for at godtgjøre, at netop denne mindre Indtægt hidrorte fra denne Kilde, kunde have deres Vanskeligheder, Vanskeligheder, som jeg i dette Dieblif skal lade staae ved deres Værd; jeg skal ikke gaae videre ind paa dem; maaskee de ere mindre, end jeg forestiller mig.

Nu skal jeg gaae til den egentlige Under- søgelse, det, som egentlig ligger for, og det er Spørgsmaalet om § 52 i Grundloven. Denne

Paragraph gaaer ud paa, at ingen Skat og ingen Afgift tør opkræves i det løbende Aar, uden at den er bevilget igjennem Finantsloven. Nu maa jeg gjøre opmærksom paa, hvad det er, der er meent med denne Sag. Hvad er den constitutionelle Bægt, som ligger heri? Det er, at man derigjennem udøver en afgjørende Indflydelse paa Regjeringen, og at man derved har et kraftigt og det kraftigste Middel til at forhindre en Regjering i at gjøre Misbrug. Men lad os nu undersøge, i hvilke Gradationer dette Middel er tilstede. Den Magt, som ligger hos Bevillingsmyndigheden, hos Rigsdagen, har sin første Oprindelse i Folkethinget og kan yttre sig i 2 Gradationer. Den ene ved en Udgiftsnægtelse — ligeoverfor Udgiftsbevillingen staaer Udgiftsnægtelsen — men, saalænge Indtægterne flyde til Statskassen, kan Udgiftsnægtelsen ikke faae nogen rigtig practisk Betydning. Man skulde idetmindste være gaaet et meget langt, maaskee et umuligt, maaskee et farligt Stridt, for at den skulde kunne have nogen practisk Betydning, thi en saadan kan den kun faae derved, at Embedsmændene ikke, efterat Udgiftsbevillingen var nægtet, vilde laane deres Mellemkomst til, efter Regjeringens Anviisning, at udbetale Pengene; men dette vilde jeg i det Hele taget ansee for farligt, thi derved stilledes Embedsmændene i et vanskeligt og tvivlsomt Forhold. Det er ganske vist, at Ministeren, for sit Vedkommende, maatte begaae et farligt Brud paa den lovgivende Orden, som han kunde have Vanskelighed ved at retfærdiggjøre sig for, netop paa Grund af, at Retfærdiggjørelsen skulde finde Sted ligeoverfor dem, der havde nægtet Udgiften. Derfor vilde de fleste Ministre vige tilbage eller sætte sig i Oprørstilstand, thi de vilde vide, at de enten maatte seire eller falde. Dette er Betydningen af Udgiftsnægtelsen, men det er ikke den strengeste, just fordi Pengene ere tilstede saaledes, at Udgiften kan gøres ved en Forbrydelse, ved et Brud, ja, maaskee endogsaa ved en Handling, som siden vil blive anerkjendt for den rette. Men nu kommer det strengere Middel; man nægter Skatteopkrævningen og siger derved til enhver Borger: „Du er berettiget til at sige Nei“. I denne Negativitet hos 1,400,000 Borgere, eller hos dem, der repræsenterer de